

kom
frit
frem

Der bliver ofte sagt smukke ord om „Kosmorama“, hvilket naturligvis glæder os. Der bliver også engang imellem sagt mindre smukke ord om os, og det kan naturligvis ikke undre. Det ville være kedeligt og unaturligt, hvis alle fandt alt i tidsskriftet godt og rigtigt. Det kritiske, der siges om os, tager vi naturligvis også til efterretning, og med fare for også at blive kaldt narcissistiske vil vi dennegang på denne plads beskæftige os med os selv. Anledningen er bl. a. nogle småpolemiske udfald mod os i dette nummers læserbreve, hist og her opsnappede menings-tilkendegivelser og *Anders Bodelsens* anmeldelse af nr. 71 i „Information“ den 4. november, der sikkert kan opfattes som udtryk for en ret udbredt indstilling til os. Sammenfattende går anklagerne mod os ud på, at vi er selvsikre, selvhøjtidelige, os selv nok, at vi mener for meget, at vi ikke argumenterer tilstrækkeligt pædagogisk for vore meninger, at vi afsiger uimodsigelige domme, at vi ikke er interesserede i debat, eller at vi ikke er tilstrækkelig taktisk dygtige til at fremkalde debat, at vi er en sluttet kreds, der har isoleret sig fra alle andre, at vi er en kreds, der er ude af stand til at argumentere med hinanden, og at vor linie først og fremmest er negativ kritik af alt, hvad der skrives uden for „Kosmorama“. Dette er vist de væsentligste indvendinger, og mange af vore læsere har måske allerede nikket samtykkende. Vi kunne naturligvis leve op til beskyldningerne og fare vrede op, men vi vil dennegang narre Bodelsen og ikke forsøge at forsvare os, hvilket ville tage mere plads end den her tilmålte. Vi vil tværtimod så mildt og venligt, som det er os muligt, indtrængende bede vore kritikere om at formulere deres kritik mindre kortfattet, mere argumenterende og mere analyserende, kort sagt ikke lade sig smitte af vor påståede fornærmede tone. Vi vil meget gerne have en frugtbar debat om „Kosmorama“'s indhold og form og kritiske synspunkter i gang i vore spalter. Det er muligt, at vor facon virker aldeles paralyserende på vore læsere, men vi har dog vanskeligt ved at tro det. Hvem tror dog i alvor, at alle tre redaktører altid er enige om alting. Det stjernesystem, som indføres fra dette nummer, vil forhåbentlig overbevise om, at redaktionen ikke altid optræder som en samstemmende treenighed. Men på den anden side kan vi ikke se, at det er nogen dødssynd, at vi ikke ustandselig gør undskyldninger for vore meninger og gør opmærksom på, at andre kan have andre meninger.

Vi erkender, at vi har haft fiasko med at fremkalde nye, unge, entusiastiske og flittige filmskribenter, men vi mener ikke, at vi alene har skyld i fiaskoen. Vi har på mange måder, og meget ofte, opfordret mange til at skrive i „Kosmorama“ om, hvad de er begejstrede for eller optaget af, og næsten alt stof i „Kosmorama“ er kommet til veje på bestilling. Hvis der uden for „Kosmorama“ trivedes en filmkritisk aktivitet, kunne man måske angribe os for at lukke os ude fra debatten, men en sådan filmkritisk virksomhed eksisterer jo ikke. Vi er overbevist om, at der rundt omkring tales og diskuteres meget om film. Men danske filmentusiaster adskiller sig fra udenlandske entusiaster, der også holder af at skrive om film. Vi vil naturligvis nødig have „Kosmorama“'s spalter forvandlet til en diskussionsklub, og når man kan iagttage, på hvilket værtshusniveau den såkaldte kulturdebat almindeligvis befinder sig herhjemme, må vi indrømme, at vi er temmelig glade for, at vi ikke deltager i de almindelige slagsmål. Men vi vil meget gerne optage nye medlemmer i kredsen. Altså, kom frit frem.